

Novi zvon

Novi zvon

Letnik III, številka 3

(junij/julij 2014)

Revija deluje pod licenco creative commons.

Urednica: Gaja Jezernik Ovca

Pomočnica in področna pomočnica urednice - poezija: Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice – proza: Patrik Holz

Strokovna sodelavka – intervju: Veronika Šoster

Strokovni sodelavec – lektor: Jernej Kusterle

Virtualni mentor: T. V.

NOVI ZVON	2
PORCIJO EROTIKE, PROSIM.....	5
NINA BIZJAK	6
<i>ko končaš.....</i>	6
<i>daš al ne daš.....</i>	8
<i>Lučko ližem</i>	9
<i>Začne se z</i>	10
<i>ti si ga drkaš na slike.....</i>	11
<i>kompliment</i>	12
<i>ko bom stara bom imela presuho kožo</i>	13
<i>ko sva zadnjič ležala drug.....</i>	14
112.....	16
JULIJAN VRŠNIK	17
<i>Nedokončana.....</i>	17
<i>Madona I</i>	20
<i>Madona II</i>	21
ANJA GRMOVŠEK.....	22
<i>Številka</i>	22
<i>Haiku 1.....</i>	23
JERNEJ KUSTERLE	24
TINA DEVETAK	25
<i>N°1.....</i>	25
VIKTORIJA SITAR.....	26
<i>Ne sedi več na robu postelje.....</i>	26
GAJA JEZERNIK OVCA	27
<i>Ne želim, da me paziš,</i>	27

<i>Tuš ?</i>	28
<i>Mogoče me nekoč</i>	29
<i>Pregibi stene</i>	30
<i>Ezra</i>	31
<i>Vame izpoveduješ,</i>	32
<i>Moje pore</i>	33
PATRIK HOLZ	34
<i>Terierka</i>	34
MAJDA ARHNAUER SUBAŠIČ	36
<i>Točka brez povratka</i>	36
JURIJ KUNAVER	38
<i>Zimski večer</i>	38

Porcijo erotike, prosim

Potopljena v akademski, da o zasebnem raje ne govorim, svet erotike mi ne preostane drugega, kot da spišem nekaj uvodnih besed.

Priznam, da je bilo sestavljanje številke – da se primerno izrazim – navdušujoč ščemeč užitek, saj so avtorji s svojimi mikropoetikami zgradili prijetno celoto različnih odtenkov in variacij izpostavljene teme; od tistih čustev, ki dobijo svoj edinstven obstoj šele, ko počasi slečeš vsak posamezen kos oblačil, do tistih – na trenutke že celo samodestruktivnih, ki te prevzamejo naenkrat, kot želiš, da bi te (pre)vzela dotična oseba. Ti impulzi, postavljeni v različne situacije in celo poglede, razpirajo raznolike svetove literarne erotike, ki vabijo, da se docela potopimo v njih.

Še posebej me je ob ponovnem branju presenetilo, da se pravzaprav pričujoča številka nekoliko postavlja v bran splošnemu literarnemu pogledu na erotiko – ta je namreč nadvse rada prisotna v tandemu s smrtjo. Skrajna opozicija, in hkrati tudi perverzna tesnost, ki jo tvorita, je gonilo predvsem mnogih dramskih in pesniških del, ki se pojavlja že od antiške tragedije dalje; s slovenskih tal naj samo omenim pesem *Eros – Tanatos* Alojza Gradnika, ki je dobesedno šolski primer prepleta teh dveh pojmov, prav tako gre v mednarodnem kontekstu omeniti večino Shakespearovih del ali pa morda, mojega favorita, Georga Büchnerja.

Pričujoča številka iz *boudoirja* odpelje smrt in tako pusti erotiki, da se (po)igra(va) sama s sabo. In mislim, da ji kar dobro prihaja uspeva.

urednica

Nina Bizjak

ko končaš

in se zlekneš obme

se okleneva

ne vem česa

samo roko oviješ okoli

mojega trebuha

in jaz dam svojo počivat

na tvojo z dlakami

posuto čeljust

mislím da nisem niti

zaljubljena vate

ker ne čutim okusa

tvojega jezika na

plastenki iz katere

si prej pil

in ne spomnim se tvojega

vonja ko greš

in bi kar jokala ko rečeš

da bi rad enkrat doživel tisto pravo

jaz pa ti ne znam razložiti

kaj postane seks ko enkrat ljubiš

in kaj ostane v človeku

ko ljubi sam

edino kar znam

je še enkrat dati vse štiri od sebe

in enega vase

daš al ne daš

kar pojdi

moja vrata ti bodo vedno odprta

moje noge pa ne

zdaj ko to ve

noče iti z mano niti na pijačo

Lučko ližem

Danes bolj

z občutkom kot Včeraj

slačim njeno črno

Prevleko

trgam Sladkobnost

zadržano v njenem Duhu

in si želim da bi

tako obdelovala Tebe

Začne se z

»nerodno mi je«

zavita v odejo in pokrčena v zunanosti

oprijemam se gležnjev in skušam skrivati sram

nastajajoč vzroka tebe

v oči te gledam

rahlo flirtanje me zraja

popopolniš trenutek s: *»če me boš tako*

gledala te bom naskočik«

saj ni treba prehitim te

kot zaledenela obstajam na tvojem

obrazu in niže

ker ti je vstal že itak

takoj ko si me pogledal

ti si ga drkaš na slike

razgaljenih drolj z napihnjnimi

ustnicami na facebooku

meni bi prej prišlo na

tisto deklišče s sira zdenke

in na moj popek

ki ga osrediščim

kljub ateističnosti ne morem

nehati omojbogovati

ker mi tipanje trebuščka

odznotraj tako paše

tebi pride na drolje

meni na moj popek

kompliment

zate sem porabila že vse lepe besede

ostanejo samo še mastne

jebi se

z mano

ko bom stara bom imela presuho kožo

ti pa prerevno domišljijo

da bi se lahko vlažila

zato nabavljam na razprodajah

več krem za telo

ko bom stara bom imela presuho kožo

ti pa prerevno domišljijo

da bi se lahko vlažila

zato ti zvečer v postelji

tiščim knjige pod nos

ko bova stara se bova ljubila

drugače kot zdaj

z več odejami

ko sva zadnjič ležala drug

v drugem

sem jokala

ti nisi vedel

samo ležal si in se čudil

moji zadihanosti

v katero sem skrivoma

namočila solze

morda se več ne spomniš

morda že lažje dihaš

morda ne pomisliš več vsak dan name

jaz pa

še vedno

vem

da si me takrat obrnil na

trebuh

in ljubil še enkrat

in vem

da sem bila tako srečna

da me je bolelo

tisti trenutek

sem ugotovila da si moje

središče

in da nikjer drugje ne bom

našla večje sebe

morda že mirno zaspiš

morda si si prepovedal spominjanje

morda ti ni več važno kaj je z mano

jaz sem izgubljena

ker sem takrat

ko sva ležala drug v

drugem imela prav

zdaj pa se iščem

kot da ne bi vedela

da sem se pozabila v tebi

tvojo številko bi
poimenovala 112
posebej takrat ko pridem
iz spanca bolj mokra
kot izpod tuša
še posebej ko mi kdo ponudi
klobaso pa pozabim da sem
vegetarijanka
ali ko kdo vpraša če bi
pušila pa se zmeden kot da ne bi
vedela ali kadim ali ne

tvoje telo bi stisnila
v škatlo in si jo dala v omaro
za vsakič
ko bi potrebovala prvo pomoč

Julijan Vršnik

Nedokončana

Tvoje drhteče ustnice
se zibljejo v pesmi prepriha,
ki hladi najina gola telesa,
hladi potočke in male tolmunčke
premnogih potnih kapljic,
nabirajočih se na najinih telesih
v sijoči vzhičenosti in presrečnosti.

Midva – svet je najin
in ta svet je postelja
in sobica in mizica,
na kateri počivata skodelici kave,
ki jo srebava vsako jutro
še na pol omamljena
in na četrt zasanjana –
malo ti in malo jaz.
In ta svet sta dva stola,
pletena iz podobne niti,
kot je ta, ki plete najine sanje,
in nosijo ju zvesto
vsakega po štiri noge –
dve zame in dve zate

in še štiri za naju.

Ne vem več

ali je jaz in ti

ali pa ti in jaz,

a vendar še vem,

da na toplem sva,

objeta in nerazdružljiva –

grejeta naju najini telesi,

malo moje tebe

in malo tvoje mene

in oba naju greje

nežno in previdno zibanje

najine, tako je, najine

s štirimi nogami podprte postelje –

dve nogi nosita mene,

dve nogi nosita tebe,

štiri noge nosijo naju,

ena noga nosi najini telesi

in tri najino ekstazo,

a ni jih nog, ki bi mogle nositi

najino ljubezen.

Tako leživa na štirih nogah,

ti ob meni in jaz ob tebi,

ti v meni in jaz v tebi,

moja glava na tvojih prsih
in tvoja roka v mojih laseh –
tako leživa v nedokončanem prizoru
na postelji s štirimi nogami.

Madona I

Dan se je začel zlivati,
prelivati in polzeti
proti mehkim ustnicam noči,
ko si prišla.

Luna pokrita le s krpami oblakov
je razdajala svoje blede telo
temni opitosti otožne noči,
ko si odšla.

Madona II

Angelski sij.

Tvoja rdeča bereta.

Polito vino.

Razliti lasje

polnijo tišino.

Lovke grabijo svet

nianso za nianso.

Veke nekaj skrivajo.

Tvoje prsi me motrijo

v opitosti polsna.

V krčih polniš prostor.

Razsrjeno morje.

Odsoten nasmešek.

Odsotnost nasmeška.

Po drugih svetovih

pluje.

Anja Grmovšek

Številka

Številko za številko zapisujem na zmečkan račun,

ki sem ga zatlačila v denarnico, ko sem

na Petrolu nahranila mojo igračko.

Roka se mi trese –

štirica je preveč podobna enici.

Ko ti listek izročim,

pritajeno molim,

da boš številke uporabil in me poklical.

Jutri, pojutrišnjem, čez eno leto.

Zardevam, ker iz rok dajem del sebe

in si mislim, da je papirček mogoče preveč zmečkan.

Zardevam, ker del sebe dajem v roke nekomu,

ki listek pogladi, upogne in ga tako lepo zloži v denarnico,

da si zaželim,

da bi pod svojimi rokami

tako upognil tudi

mene.

Haiku 1

Svobodno bela,
s tvoje perspektive
poredno črna.

Jernej Kusterle

I P K A

*Veter te ljubi.
Ugriznil je v ustnico,
ti šel skozi lase.*

*Thousands of fireflies
dream in the city park.*

*Tiso e kresnic
sanja v mestnem parku.*

They are mating.

In se pariyo.

Wind loves you.

*It bit your lip,
went through your hair.*

Oblekla si me v poljub
in pognal sem s tvojih ustnic.

Razlil sem se vate

in postal ti.

Iz prsi sem se dvignil kot metulj

In pil sladek nektar tvojega cveta.

Train goes in the tunnel.

Leach rains from the walls.

It is warm in the dark.

Mivka se zgoš a,

ob stiku z vodo tone

globoko vanjo.

V meni

si postala jutranji pramen

ve era.

Vlak gre v tunel.

S sten kaplja lug. Dežuje.

V temi je toplo.

Dense river sand

is sinking deep into the water.

Forbidden touch.

*On the edge of Ljubljana,
your lips have gone to bloom.*

This spring is hot.

Na zadnji strani

me pozdravljaš s platnice,

ko te prebiram.

While I'm reading you,

from the cover you invite me

to read you again.

Ob Ljubljani

so šle ustnice v cvet.

Pomlad je vro a.

Tina Devetak

N°1

Imaš vse, kar hočem.

In hočem vse, verjemi.

Morda res strnjeno in skrito

pod tkanino, nad koleni -

medtem ko trgam s tebe vso sivino,

so moja že v tesnem stiku s tlemi;

začenjajo dotiki, pa prijemi -

in grabljenje prevzame vso kontrolo

in čutim, da se že obrača k meni;

meni v prid

in pride vame -

pa če mi svet odvzame avreolo,

prognoza je takrat povsem že jasna;

postaja soba že moreče glasna,

odmevajoč od vse odvečne krame;

da je ni sram, ko me tako ovira,

medtem ko silna strast pritiska name,

predsodke vključno z mojimi podira...

Viktorija Sitar

Ne sedi več na robu postelje.

Obleci se in odidi.

In s seboj vzemi vso mojo
goloto.

Ne prepoznam je več
in ne morem se odpirati
vsakič znova.

Pusti me, da dokončno
zbledim.

S poljubom mi izpij
ustnice.

Zakoplji se v moje telo
in si ga obleci.

Odidi z vso mojo goloto.

Odidi.

In se ne oziraj.

Gaja Jezernik Ovca

Ne želim, da me paziš,

izdihnem

v pričakovanju jutrišnjih modric

Tuš ?

Ne. Ne rabim.

Ostal boš v meni.

Mogoče me некоč

ne bo sram reči

želim, da me pofukaš

ko me sprašuješ s tisto odločnostjo na obrazu

ob kateri se počutim še mlajša

kakor sem

do takrat pa tako ali tako veš

da si to želim

Pregibi stene

mi v dlani zapisujejo

tvojo prisotnost zadaj

Ezra

ne bi mogel

ujeti v teksturo trenutka

poti

linij tvojih

ustnic

počasi

navzdol

Vame izpoveduješ,

kako sem ti všeč.

Nasmehnem se vsakemu

premiku tvoje brade, kjer se med tistimi

popolnimi sivimi dlakami zdaj prelivam tudi jaz.

Moje pore

se ne morejo ločiti

od tvojega potu

Patrik Holz

Terierka

Klečal sem pod oknom pri radiatorju, ki je utripal v praznino stanovanjskega prostora. Pozabil sem že, kako nenavadno privlačni so ti majski večeri v orgazmični pomladi. Kar tresel sem se od silnega hrepenenja in pohote v najvišji ločljivosti.

»Preseneti me!« je nekdo zaklical, da sem ga razločno slišal iz sosednje sobe.

»Vzemi me. Tukaj in sedaj, takoj!« je glas nadaljeval. Presenečenje pa tako, sem si mislil. Razločil sem, da je to najbrž moški. Kaj drugega seveda nisem mogel ujeti skozi steno.

»Itak, da te bom! Ampak tokrat bova brez kondoma!« se je oglasil tudi drugi, tokrat ženski glas. »Danes bi lahko analno ...«

Ne in ne, nisem želel znova prisostvovati k temu razvratu, zato sem ušesa premaknil v drugo smer, da bi ju le preslišal. Točno sem vedel ves potek, zapomnil sem si vsak njun položaj in ritem predavanja užitku. Velikokrat sta to že počela, a mene pustila v fantaziji glasnega vzdihovanja. Prepričan sem, da sta me namerno izzivala, ker sta se tako na glas izpovedovala. Kdo ve, morda pa sta mislila, da ju skozi debele zidove ne razumem. A jaz sem ju še kako dobro razumel.

S težavo sem se uspel prestaviti na vrh radiatorja, saj sem slišal glasno ropotanje na sosednjem stopnišču na drugi strani ceste. Spet je to bil učitelj telovadbe, ki je z ženo in samičko terierske pasme živel v zadnjem nadstropju hiše. Znova sem lahko razločil njegove misli, tako kot vsak dan, ko je premagoval stopnice. Kmalu bo stopil v dnevno sobo, najprej potrepil črno terierko za vratom in drzno popraskal tisto mesto nad repom, kjer ji najbolj paše. Vmes bo zaklical ženino ime in tako preveril, ali je še prisotna, preveril, v kolikor je že v vinjenem stanju. Morda se mu bo danes nasmehnila sreča in mu bo ona trezno odgovorila. Najbrž ne, a v vsakem primeru ga bo čakala topla večerja. Kar pa zase nisem mogel reči. Na dan sem spil samo pol litra vode, včasih še to ne. Tudi jedel nisem skoraj nič. Lahko sem bil srečen, če sem dobil en topel obrok dnevno, ker še tisto, kar sta mi prinesla, je bilo švoh, slabo pripravljeno in nasploh staro.

Spet sem prisluhnil v sosednjo sobo. Najbrž je ona sedaj gola na hrbtu, on pa si je zadovoljno prižgal cigareto, saj sem zavohal prve oblake tobačnega dima Original choica mimo priprtega okna. Soba je gotovo še vedno ista, kot je bila pred novim letom. V desnem kotu ob omari še zmeraj stoji umetna novoletna jelka, ki ju stalno spominja na zimzelenost trenutkov, v katerih tako redno uživata in se še pogosteje tudi prepirata. Razumem tudi, da je pod jelko ostalo samo še majhno darilo, ki ga nihče od navzočih ni kupil in nikomur od njih ni bilo namenjeno. Na tistem silvestrovanju, na katerem so gostje uživali samo halucinogene gobice in ananas ter drug drugega obmetavali s hrano. Popraskal sem se za ušesom in pogladil prazen trebuh.

Tedaj sta vstopila v sobo in pred mano postavila tisto edino preostalo darilo, ki se je zagotovo že pokvarilo, saj sem skozi darilni papir prepoznal vonj po plesnivem.

»Vse najboljše! Hop-hop, kar naskoči.« mi je on ukazal. A tega nisem storil, ker jima nisem želel dati tega veselja. Dogajalo se mi je že, da sta se glasno hehetala razcefranim ostankom ovitkov, copat, nogavic in podobnim klakam.

Ona je nato, kot po navadi, pokroviteljsko dodala: »Jutri, jutri te bova mogoče odvezala in peljala na sprehod.« Tako kot vsak večer po seksu, sta mi tudi tokrat obljubljala svobodo.

»Sprehod my smelly ass!« sem zalajal in udaril z repom. Nasproti stanovanja se je po stopnicah na povodcu spuščala visoko potrebna črna terierka v spremstvu opletajoče se žene in sitega učitelja. Še enkrat sem zatulil: »Sprehod my ass!« ter iztegnil slinasti jezik po pokvarjenem novoletnem darilu.

To je bil še en večer pohotnega rotweilerja zavezanega za radiator.

Majda Arhauer Subašič

Točka brez povratka

Bil je vrhunski. Trezno pogumen. Visoko inteligenten. Telesno vzdržljiv. V kritičnih trenutkih zmožen odlične koncentracije in racionalne presoje. Predan. Šolan še v Moskvi. Deloval je kot dobro sprogramiran računalnik, ki se je popolnoma spojil s strojem. Nenadomestljiv.

Ljubil je ekstreme, tvegati, iskal meje. Vrline, ki so ga pripeljale med peterico najboljših testnih pilotov v državi. Med sicer bleščečimi zabeleškami v njegovi kartoteki je bila pomenljiva le ena: zasvojen z vzdrževanjem stanja v območju pomanjkanja kisika. Morda ga je prav ta njegova slabost usmerila v poklic, kjer blesti in hkrati lahko izživi svojo odvisnost. Mešanica valov adrenalina, ki preplavlja telo, zoženje zavesti ter hkratno občutenje moči in ponosa, da pri nadzvočni hitrosti skoraj na meji troposfere kroti mogočno zverino, čudo sodobne tehnike, ga vodi v ekstazo. Ob zavedanju, da ima v rokah več milijonov dolarjev vredno igračo, je njegov ego skupaj z njim kipel v višave. Sam, razpet sredi ničesar med nebom in zemljo. Ta občutek hoče podoživljati vedno znova. Ne le na nebu.

Po letu je potreboval žensko. Bolje rečeno objekt sprostitve, ki je imelo telo ženske. Da še enkrat podoživi doživeto in skozi ponovno ekstazo sprosti nakopičeno napetost. V ozadju hladnega pogleda in izklesanih potez brezizraznega obraza je tlelo. Vitko telo, odeto v usnjen jopič, se je napotilo proti letališkemu poslopiju, da opravi še predpisane formalnosti, preden ga voznik odpelje na lokacijo, poznano le redkim izbrancem. Ob še zadnjem pogledu na njegovo, zdaj krotko počivajočo, devetindvajsetko in mislijo na vragolije, ki sta si jih tam zgoraj privoščila z jeklenim kameradom, je začutil vznemirjenje. Ledeno mrzla košava, ki se mu je zaganjala v obraz, je še vzpodbujala njegova pričakovanja, da je pospešil korak.

Izza zatemnjenih stekel je opazoval vrvež beograjskih ulic in tako skušal zmanjšati napetost, ki se je z vsakim prevoženim kilometrom kopičila v njem. Slednjič je vozilo le ustavilo in komaj se je zadrževal, da ni kar stekel do vrat in jo nestrpnostno ucvril do njemu namenjenega apartmaja. Katera bo danes, je ugibal sam pri sebi. Mala Bojana, katere roki sta svojo nalogo vedno opravili igraje, a odločno? Molčeča Radojka stisnjenih ustnic s prezirljivim pogledom, ki ga je še dodatno vzburljal? Dolgoprsta Svetlana z nohti, po katerih ostrini je kdaj pa kdaj zahrepenel tudi nad oblaki? Znala je pustiti sled. Na vratu in v domišljiji. Ustvariti mešanico sprva komaj zaznavnega valovanja nekje pod popkom, ki se je naraščajoč selila vse nižje.

Na stilno oblikovani zofi aristokratsko urejenega apartmaja s pridihom predvojnih dni je ležerno sedela prav ona. Tudi sama je izžarevala nekaj plemenitega. Menda je bila potomka ruskih beguncev iz časov po revoluciji. Zrela leta so ji dajala še poseben čar. Polne dojke, ki se niso sramovale teže, so poplesavale pred njegovim obrazom in zaobljen trebuh je v njem zbujal občutek varnosti. Tudi varljivega spokoja, ki ga je hip zatem prekinila ostra kretanja dolge roke alabastrne polti. V polmračni svetlobi je odsevala svojevrsten odblesk, lasten le njej. Z grlnim glasom je komaj slišno mrmrala nerazumljive besede, ki pa so ga prevzemale z barvo in ritmom. Kot hipnotiziran je s težavo sledil elegantnemu prepletanju njenih rok, katerih sence je s koticom očesa lahko opazoval na baržunastem zastoru. Valovi ugodja so preplavljali vse bolj sproščeno telo, ki je bilo deležno na videz naključnih, a večje predvidenih dotikov. Postajali so pogostejši in daljši in hkrati vedno bolj usmerjeni na mesta, kjer je čutil še posebno ugodje. Kako hudičevo dobro je poznala stroj, imenovan njegovo telo, in odzive le-tega! Prav tako kot on svojo jekleno zver. Čez čas se je dotikom rok pridružilo še raziskovanje s konicami las in ustnicami, izza katerih je božajoče prihajala topla sapa. Ležal je na mehki preprogi in se predajal užitek, ki jih je njegova boginja zrele lepote znala večje izvabljeti iz zdaj že kot struna napetih mišic in živcev. Le malo je vedel o njej in to ga je še dodatno vznemirjalo. Na trenutke je zahrepenel, da bi se ji predal v popolnosti, ji odstrl pot do svoje biti in se tudi sam prebil do njene, a vsakič se je pravočasno ovedel, kajti s tem bi razblinil užitek. V svetu strasti je hotel biti sam. Kot tisoče metrov nad zemljo. Dovolj je bil sam sebi. Pravzaprav niti ni potreboval njene ženskosti. Le izurjene roke. Prste, katerih božajoči dotiki bodo skladno z glasbo, ki bo iz

piana prehajala v vse mogočnejši krešendo, prehajali v vse bolj odločne stiske. Njih mehkoba se bo razblinila in vanje naselila moč. Občutil jo bo z vsakim vlaknom in ječal pod pritiskom, ki ga bodo izvajali. Gnetli bodo čvrste mišice in potovali vse višje. Se vse pogosteje ustavljali na področju krepkih ramen in se usmerjali proti občutljivejšemu vratu. Tu se bodo šele razživali. Radoživo bodo preiskovali točke in se obotavljajoče ustavljali, kot bi sprejemali odločitev. Odločitev, ki bi le z malo močnejšim in prav usmerjenim pritiskom lahko izzvala točko brez povratka. Srce bi vzplapolalo v poslednjem galopu, se povzpelo do svojih skrajnih zmogljivosti in se skrušeno predalo. Meja je spolzka. Smrt možna v trenutku. Prešine ga misel, da bi prsti nekoč, morda prav zdaj, prešli to mejo. Igra mešanice tveganja in zaupanja ga še bolj vzburi.

A prsti se naslednji hip oddaljijo od točke, ki odpira pot v večnost. Močnejše poprimejo vrat in sprva obotavljajoče zatipajo vratni žili. Globok vzdih pričakovanja dvigne trebušno prepono in pljuča se do roba napolnijo z zrakom. Pritisk postaja zahtevnejši in izzove šumenje, ki se sprva kot žuboreči potok, kasneje pa kot mogočna reka preplavi vsako vlakno. Bučanje se prepleta z naraščajočim slapom Wagnerjevih valkir, ki bijejo v ušesa. Njihov divji ples izziva prebujajočo se ekstazo. Zavest se poražena pogreza vase, oprijemajoč se šibkih misli, ki se krivijo v besnečem viharju naraščajoče napetosti. Skozi svetlobo, ki pronica izza obzorja, se topotajoč poženejo konji apokaliptičnih jezdecev. Ožarjeni s peklenskim ognjem, ki požira ozračje, besneče mendrajo vse pod seboj. Evforija prehaja v bolečino in se vrača vanjo ... do trenutka eksplozije ... nato tišina ... praznina ... hlad ...

Vetrič rahlo ziblje zavese, skozi katere prodira pritajena svetloba in utrip ulice. Večeri se že. Nje ni več. Tiho se je pobrala. Vrnila se bo, ko jo bo spet potreboval. Morda že jutri ali pa naslednji mesec. Če ne ona, pa katera druga. Ki obvlada. Daje brez odvečnih besed. Kot njegova devetindvajsetka; in morda že jutri še bolj izpopolnjena ter močnejša enaintridesetka. Vedno višje in globlje se spušča ... do kje še upa?

Jurij Kunaver

Zimski večer

Zimski večer pripleza v zgornje nadstropje študentskega doma. Razsvetljeni apartma je poln opojnih zvokov počasnih plesnih balad. Lahko bi bil George Michael. Naključno poparčkani plešemo v samih nogavicah po sijočem parketu. V prostoru odmevi vonjav, ki jih je sem zanesel dan, nos prepozna parfume in šampon, prašek in tobačni dim. Rahla, vznemirljiva, bogato zgovorna mešanica.

Zapleševa. Počasi, sproščeno. Vino že po malem govori iz gibov, iz oči. Teles ne približava povsem, ne pozna se še tako dobro, kaj vem. Vodim, pusti se mi voditi, začutim, da je tukaj, zbrana, brez napora usklajena z menoj. Po plesu smukneva mimo jedilnega kота, kjer se pretaka temno rdeče vino iz velike plastične kante v lonec za kuho, od tam ga zajemalka raznaša v številne, nenehno žejne kozarce. Sosedna soba naju pričaka prazna in tiha. Prstne blazinice mi šepetajo, da je prišel pravi trenutek, sam vrh občutljivosti čutnic, hrepenečih po izkustvih raskavosti in mehkohe. Iztegnjena leži na trebuhu, jaz pa previdno poklekнем s široko razmaknjenimi koleno ob njena stegna, modrček razpet kot višnjeve metalj omahne na odejo. Moji roki zaploveta po valovih njenih ramen, se zasanjano ustavljata sredi hrbta, ona leži nepremična, kot da bi spala. Toda ne spi, v svoji notranjosti je obrnjena proti meni, čuti in razume vsak moj gib in odgovarja z valovi in pljuski toplote, ki jih oddaja njena polt. Še sam se nalezem miru in zaupanja, ne nehava se pomenkovati, prisluškovaje eden drugemu. Vrata se kdaj pa kdaj sunkovito odprejo, pa spet tiho in naglo zaprejo, da zapihlja okrog glave, pustijo nama mir. Roki ima ob telesu, moja dlan se tre ob njeno, med prsti stiskam vsak njen noht, vsak prstni členek posebej, najini pesti se spleteta v rahlem krču. Potem počasi iztegne roki predse, odpre mi pot do pazduh, potujem skozi nizka strnišča dlak, ki poskušajo zadržati radovedne prste, izmišljam si nove in nove pripovedke, prigode in junaštva, ona pa zavzeto posluša. Mine ura ali dve, počasi se vračava v prejšnjo zgodbo. Zdaj se je obrnila na hrbet, presvetli me, da bi se poslovil od njenega telesa s poljubom zadrge sredi rjavega žameta, pa me nekaj zadrži, zgodba ne sme prehitevati, zimski večeri se vlečejo in mnogo jih je. Vstaneva s postelje, nič več neznanca, eden za drugim stopiva v bleščečo luč med glasbo in vonjave sosednega prostora, neskončno mirna in ubrana, kot bi spočita pripotovala od nekod daleč.